

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 176. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515389380496/facsimile.pdf> (tilgået 13. maj 2021)

Anvendt udgave: Noveller

saak i mit Omdømme ned til ubetydelige Hverdagsmennesker: deres Munterhed forekom mig flau, deres Skjæmt fad, og deres Forlystelser platte. Jeg blev reent forstemt; og spillede min Lombre i et Lune om-trent som naar jeg retter en Stuil, der vrimler af grammaticalske Bornmerter. Stadsmusikantens Ankomst virkede derfor paa mig, som et pirrende Midde i paa den astheniske; men det var ligesaa meget ham selv, som hans Musik; begge stod i fuldkommen Opposition til hinanden. Jeg skal forklare mig tydeligere.

Han var en Mand med et grimt, barskt Ansigt, et rue og skarpkan-tet Væsen, smaatalende, knurvorn i hele sin Omgang. Og dog var den Liffigste af alle Kunster ham Alt, og alt andet - intet. Musik var hans Stolthed - jeg tør ikke sige Glæde; thi aldrig saae han mørkere ud, end netop under Udførelsen af de allerskjønneste Stykker. Han elskede Kunsten, (som en Tyran sin Kone, sagde Herredsfogden) men in-tet Menneske under Solen; enhver, som ikke forstod Musikken, for-agtede han. Hvo der nu kjendte ham, og tog ham, som han var, den morede han paa en dobbelt Maade: først ved hans Kunstfærdighed, og dernæst ved hans Gnavenhed. Herredsfogden kjendte ham: staaende paa Trappen med Violinen til Kinden modtog han Apollos Præst - ikke med Buk eller mundtlig Hilsen - men ved at spille og variere Musikken til de Ord: »Vær Velkommen!» i Heibergs Indtog. Dette sindrige Galanterie blev straks forstaaet og optaget; Musikan-ten nikkede, og sagde: »det er den rette Maade at tale paa.» »Ja visse-lig!» svarte Skjelmen med alvorlig Pathos, »Kunsten culminerer ikke, før den fuldkommen erstatter Mundens Taleorganer.»

»Slaae nu Beterne i Hartkorn!» raabte Kammeraadens da vor Capelmester - som Herredsfogden kaldte ham - traadte ind. Den sindi-ge Tertius paatog sig dette Arbejde. Og nu gik det løs over den gud-dommelige Kunst: Instrumenter udpakkedes, prøvedes, stemtes; No-destole oprejstes; Noder fremlagdes; og alt med en Iver, en Travlhed og Alvor, som om der arbejdedes paa Verdens Vel. Vertinden viste sig to Gange i Døren til Concertsalen, og spurgte: om Herrerne ikke kunde faae Tid til at spise; men erholdt kun korte og ubestemte Svar. Omsider kom Manden i Huset med en Jagtpidsk i Haanden, og drev os tilbords.

Det var yderst morsomt at see paa Fiedler (Capelmesteren) og Herredsfogden, medens de mønstrede hverandres musikalske Skatte: Hænder og Øjne i idelig Bevægelse: afbrudte Udraab som »godt!

prægtig! det skal vi ha' nydelig! extra,» og saa videre. Men tilsidst fremkom Fiedler med en splinternye Composition, som han ordentlig med et glubsk Gefjæs holdt Herredsfogden lige op under Næsen, og som afpressede denne et A h! der gik igjennem flere Takter, og endte smorzando. »Den smager ham» raabte Kammerraaden. »Det troer jeg nok» sagde Fiedler, »det er en nye Quartet for fire Violiner.« »Hvordan skal vi faae den?» spurgte him i sørgelig og næsten grædende Tone. »Vel skal vi det» svarte den Anden; »De, og jeg, og Assessoren, og – Hr. Rectoren; han kan; det veed jeg.« »Bravo!» skreeg Herredsfogden, og bukkede sødt smilende for mig – »men hvad er det der ligger?» »hm!» svarte Fiedler; »det er noget som vi ikke kan bruge; man har sendt mig det med det øvrige – en stor italiensk Aria med Accompagnement af Violin, Violoncel, Fagot og Føboe. Instrumenterne har vi; men hvor er Soloen?» »Det var muligt, Alice kunde» tog den ene Jomfrue Hansen Ordet; »hun synger flere saadanne græsselige lange Tingester – jeg vil gjerne vise hende den –« – »gør det, bedste Jomfrue!» raabte Herredsfogden, men Fiedler sagde med foragtelig Mine: »Pyt! – skal vi prøve Quartetten?» – Den gik, dog ikke uden adskillige Smaafejl, ved hvilke Stadsmusikanten snærrede, eller stamppede i Gulvet.

Saamange af Selskabet, som ikke forstod eller ikke yndede Musik, listede sig efterhaanden bort, og toge fat paa anden Slags Spil – jeg ræner Kort og Tærninger. Og saaledes bleve vi Kunstens Dyrkere, med nogle faae Tilhørere og Tilhørerinder, overladte til os selv og vor Ørensløst.

Det var bleven Aften. Vi vare ifærd med en Symphonie, da jeg under en Pause seer et Fruentimmer, som jeg ikke før havde bemærket. Hun stod ved Siden af Jomfrue Hansen lige nede ved Døren, og hørte til med nedslagne Øjne. I Haanden holdt hun en Rulle Papir – det maatte være hende – Alice! men uagtet min højt spændte Nysgjerrighed, kunde jeg kun skjænke hende et flygtigt Blik; thi Musikken rev mig med sig. – Symphonien var ude. Hun traadte frem, langsom, beskeden men ikke bly. »Pyt!» sagde jeg i mine egne Tanker, da jeg nu nærmere betragtede hende – »smuk Figur; men intet udraarket Ansigt – saa koldt, saa livløst!» Hendes Øjne saae jeg endnu ikke, og først længe derefter; thi de bedækkedes næsten halvt af Øjenhaarene; og hun fastede dem ikke paa Nogen, de foer kun ganske flygtigt over dem hun talte med. Hun traadte hen til os, udfoldede Rullen, og sag-